

Lương Sĩ Hằng

Hội Xuân

Hồi Xuân

Thái Lan, ngày 16 tháng 1 năm 1983

Thưa các bạn,

Nhân dịp anh chị em hội tụ đầy đủ trong căn phòng ở Hotel Pattaya, có chị Châu, chị Ngọc, chị Anh, anh Thành, chị Truyền, chị Nguyệt, anh Tuấn, chị Hoa, anh Huân, anh Kiên. Mười người đông đủ trong buổi họp mặt vui vẻ trong một căn phòng vào 10 giờ 30, đồng đề nghị xin một bài thơ và giải thích giảng thuyết như sau:

Hồi Xuân

Châu, Ngọc, Anh, Thành, Truyền, Nguyệt, Tuấn

Hoa, Huân, Kiên, Ngọc, pháp tuần tuần

Học hòa học nhân tùy duyên thức

Tiến hóa không ngừng dựng kiến xuân

Kiến xuân khai triển không ngừng

Lòng thành xây dựng từ từng phút giây

Khai thông nguyên lý vui vậy

Thầy ban tình đạo thơ ngây chẳng còn

Một lòng giữ lấy lòng son

Chuyên lo tu học chẳng còn si mê

*Cảnh đời quả thật chán chê
Quên về nguồn cội bồi bê trăm điều
Thực hành khai triển cảm siêu
Trong ta có sẵn những điều dở hay
Trước thanh thanh trước hằng ngày
Khai minh tâm đạo đổi thay thế tình
Chung qui phải sống một mình
Tình thương đạo đức tâm linh hợp hòa
Cần khôn vũ trụ tiến xa
Hào quang quang chiếu vui hòa cảm giao
Vạn linh cảm ứng muôn màu
Ngọc qui chơn đạo trước sau dung hòa
Tình Trời quả thật là cha*

Dựng xây xây dựng giải hòa giải minh

Truyền rao nguyên lý chơn tình

Giác linh trụ hóa cảm minh Cha Trời

Kính bái

Lương Sĩ Hằng

Bài thơ lấy danh đặt : Hồi Xuân

Châu, Ngọc, Anh, Thành:

Châu báu ngọc ngà cũng được điêu luyện mới thành châu báu ngọc ngà. Anh hùng cũng phải qua điêu luyện nó mới thành sự.

Truyền, Nguyệt Tuấn:

Lúc đó thành sự thì chỉ hướng thượng, giao cảm sự thanh nhẹ, sáng suốt của bề trên, nghiêm trang, tuấn nhưng nghiêm trang

Hoa, Huân, Kiên, Ngọc pháp tuấn tuấn

Hoa khai triển, hưởng ứng trong mùa xuân. Kiên, Ngọc là Hoa Huân. Hoa cũng phát triển và rung động lòng người trong vị trí, cũng như viên ngọc kiên trì giữ pháp tiến tới trật tự sáng suốt, đúng theo lệnh của thiên cơ, bề trên.

Học hòa học nhẫn tùy duyên thức:

Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, để học hòa và học nhẫn tùy duyên thức, tùy mọi hoàn cảnh, tùy mọi duyên lành mà thức tâm để sửa tiến tới vô cùng

Tiến hóa không ngừng dựng kiến xuân:

Càng ngày càng tu càng tiến hóa không ngừng nghỉ, biết sửa bên trong, sửa Khoa Học Huyền Bí trong nội tâm nội thức, thì tiến hóa không ngừng. Lúc đó mặt mày chúng ta lúc nào cũng sống trong mùa xuân vui vẻ

Kiến xuân khia triển không ngừng:

Con người càng ngày càng hồi xuân trẻ đẹp, trở về đâu? Trở về tiên giới, tiên nữ, tiên đồng

Lòng thành xây dựng từ từng phút giây:

Lòng lúc nào cũng thành thật, xây dựng từ từng phút giây. Lúc đó là cõi mở, không còn sợ, không còn sợ mất và không tạo thêm nghiệp đau khổ từ từng phút giây, mình tự xây dựng lấy mình

Khai thông nguyên lý vui vậy:

Tự khai thông nguyên lý, thấy rõ chúng ta ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu, mà vui vậy, chúng ta biết rõ con đường đến cũng như con đường đi.

Thầy ban tình đạo thơ ngây chẳng còn:

Phật sáng suốt của chúng ta đã đem lại sự quân bình trong tâm thức của chúng ta thì thơ ngây chẳng còn, đâu còn sự thơ ngây nữa, không còn sự thơ ngây nữa!

Một lòng giữ lấy lòng son

Chuyên lo tu học chẳng còn si mê:

Một lòng giữ lấy lòng son : cái đại nguyện chúng ta muốn tu bằng cách nào, chúng ta giữ lấy lời nguyện của chính mình, lo tu học, lo tu bổ sửa

chữa, học hỏi trong tiến hóa, chẳng còn sự si mê nữa. Không còn mê loạn, không còn ỷ lại trong tánh hư tật xấu, hi sinh tất cả những tánh hư tật xấu thì chúng ta mới thấy rõ ràng. Chúng ta là người si mê, chúng ta là còn bị đắm trong bùn nhơ không khai triển được. Cho nên chúng ta chuyển lo sự tu bổ và học hỏi thì đâu còn sự si mê, đâu còn sự dơ dáy đó nữa.

Cảnh đời quả thật chán chê:

Chúng ta mới thấy cảnh đời toàn là dối trá, tự xoay trái lấy mình, tưởng ta hơn người được nhưng mà chẳng có hơn được, thật chán chê. Cảnh đời không biết đây rồi tôi sẽ đâu, tôi sẽ đi đến đâu, tôi làm được việc gì cho thiên hạ và thiên hạ đã giúp cho tôi tràn đầy, đủ vật chất lẫn tinh thần. Hỏi chứ tôi cứu được ai? Tôi thấy cảnh đời tôi không làm được, bất lực!

Quên về nguồn cội bởi bê trảm điều:

Quên về nguồn cội, vì đó, vì sự so đo, vì sự buồn bực, vì sự tủi nhục mà động loạn đấu tranh, quên trở về nguồn cội, tạo sự bởi bê trảm điều, đâm ra liều lĩnh, nói liều, bất chấp, không biết có Trời có Phật, không có Tiên có Thánh, không hiểu nguyên căn của chính mình, đâm ra liều lĩnh rồi tạo cái cơ hội tằm tối mà không hay, tự giam hãm lấy mình mà không biết, tự đắc, tự cao, quên về với sự sáng suốt sẵn có bên trong.

Thực hành khai triển cảm siêu

Trong ta có sẵn những điều dở hay:

Thực hành rồi khai triển, chúng ta thực hành, chúng ta cố gắng đi từ giai đoạn một, từ ly, từ phân và tự hành tự tiến khai triển, cảm thấy siêu là trở về với căn bản của chính ta, chúng ta mới thấy sự siêu

nhiên, chúng ta cấu trúc bởi sự siêu nhiên . Và chúng ta không chịu trở về với sự căn bản của chúng ta làm sao chúng ta thấy được.

Trong ta có sẵn những điều dở hay : Trong ta có sẵn hết, điều dở điều hay, điều trước điều thanh đều có hết trọn ở trong ta nhưng mà không có trở về làm sao xử dụng được cái quyền năng sẵn có của chính mình!

Trước thanh trước hàng ngày

Khai minh tâm đạo đôi thay thế tình:

Đó, chúng ta ở trong trước, chúng ta ở cảnh trước, hàng ngày so đo, có vợ có chồng cũng trước, tất cả đều trước, rồi trở lại thanh, rồi thanh trở lại trước, hằng ngày cứ lẫn lộn hằng ngày như vậy!

Khai minh tâm đạo; Vì sự chán chê, chán chường

việc đó chúng ta mới khai minh tâm đạo, thấy trong ta còn một lối thoát đời thay thế tình, lúc đó chúng ta hướng thượng thay vì hướng hạ.

Chung qui phải sống một mình

Tình thương đạo đức tâm linh hợp hòa:

Chung qui cũng phải sống một mình: sanh ra bởi một mình rồi phải chết bởi một mình

Tình thương đạo đức tâm linh hợp hòa : Lúc đó mới thấy rằng cái tình thương đạo đức là quan trọng, đời đời bất diệt, tâm linh chúng ta hợp hòa, thì chấp nhận làm điều tốt thay vì điều xấu!

Cần khôn vũ trụ tiến xa

Hào quang quang chiếu vui hòa cảm giao:

Cần khôn vũ trụ càng ngày càng thức giác càng

tiến xa.

Hào quang quang chiếu chúng ta; lúc đó mới cảm thấy rằng ai nuôi chúng ta, hòa quang của đấng Cha Trời đã quang chiếu vui hòa cảm giao, lúc nào cũng ân cần nhắc nhở, ân cần chuyển hóa cho chúng ta có cơ hội thức tâm để tu học.

Vạn linh cảm ứng muôn màu

Ngọc qui chơn đạo trước sau dung hòa:

Vạn linh cảm ứng muôn màu : Vạn linh ở thế gian cảm ứng, cảm ứng cái gì? Cảm ứng tình trời, thanh khí điện hóa hóa sanh sanh chiếu xuống thế gian mà vạn vật cảm ứng khoe màu hướng thượng.

Ngọc qui chơn đạo trước sau dung hòa: Ngọc rớt cuộc rồi cũng qui chơn đạo, dù cho có đẹp, có mắc đi mấy rồi cũng phải đi vô trong định luật quân bình,

trước sau dung hòa, Không phải ta đây là giỏi hơn người khác nhưng mà rốt cuộc ta cũng là phải học mà thôi!

Tình Trời quả thật là cha

Dựng xây xây dựng giải hòa giải minh:

Tình Trời mới thật là cha: thương yêu nhơn loại, thương yêu vạn linh vô cùng vô tận

Dựng xây xây dựng giải hòa giải minh : càng ngày càng dựng xây, xây dựng để cho tiến hóa lên và nâng đỡ rõ rệt, giải hòa giải minh, làm cho muôn loại được thông cảm lẫn nhau, nhân loại tại thế sẽ thông cảm lẫn nhau, vạn vật sẽ thông cảm lẫn nhau, giải hòa giải minh, để cho nó tự thức nguyên lai bản tánh của chính nó!

Truyền rao nguyên lý chơn tình:

Lúc đó mới truyền bá ra những cái nguyên lý
chơn tình, chân lý không thay đổi!

Giác linh trụ hóa cảm minh cha Trời:

Lúc đó phần hồn mới kêu bằng giác linh trụ hóa,
không có ta bà, không động loạn nữa, cảm minh Cha
Trời, biết Cha Trời là vô cùng, đấng tạo hóa vô cùng
đã xây dựng cho chúng sanh, đã bàn bạc khắp các
nơi, đã dìu tiến tâm linh và cho chúng ta có một cơ
hội cuối cùng là cái thể xác này, huyền vi cao đẹp,
trong đó đầy đủ không thiếu một cái gì, để cho chúng
ta đồng tu, đồng tiến, đồng học, đồng hòa!

Cho nên anh em huynh đệ tỷ muội của chúng ta
chung một thức, đồng tay nắm tay, tu học khắp năm
châu. Kẻ lớn, người nhỏ đã ý thức rồi, rốt cuộc tôi
phải về với tôi, tôi mới tìm ra tất cả. Nếu tôi không
hiểu tôi thì chả có cái gì giúp tôi được. Cho nên mọi

người đều ý thức, rốt cuộc phải trở về với chính tôi, thì tôi không bị phỉnh phờ bởi ngoại cảnh nữa, tôi không bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh nữa, tôi không bị lôi cuốn bởi cái bản chất tham sân si, cống cao ngạo mạn của chính bản thân tôi và tôi trở về với căn bản tốt đẹp đời đời siêu việt, dung hòa thương yêu sáng suốt.

Đó là một tâm linh sống động của Đấng Cha Trời đã xây dựng cho vạn linh tại thế, chúng ta thấy thức hội sinh chúng ta vô cùng, tâm linh chúng ta vẫn bừng sáng tùy theo hoàn cảnh, tùy theo giây phút khai triển của tâm linh. Cho nên các bạn càng ngày càng tu, các bạn thấy sau một giờ thiền, các bạn gạt hái được không nhiều thì ít sự thanh nhẹ, sự ổn định, sự hòa cảm, sự thức tâm, thồn thức thấu đêm, thấy rõ những sự sai lầm của chính mình mới nhìn nhận thật thà và hướng thượng, chịu tất cả những sự sai trái

tội lỗi của chính ta đã gây dựng cho ta, đã tạo con đường tăm tối là con đường đi xuống địa ngục, càng ngày càng bị thu hút và không phát triển nổi.

Cho nên chúng ta mới bước vào con đường đạo, Đạo ở đâu mà có? Đạo là tự nhiên trong tâm thức của chính chúng ta. Rồi tâm thức của chúng ta mới là hưởng ứng sự siêu nhiên của Trời đất đã cấu tạo và những người đã thành công như chư Tiên chư Phật đã thành công và đã ảnh hưởng chúng ta, để chúng ta ý thức con đường tự giác trong chu trình tiến hóa hiện tại! Mỗi người chúng ta đồng học và đồng tiến, không ai hơn ai hết, kẻ tàn tật cũng phải học và nhận lấy cái lỗi của chính mình. Sự sai trái, mỗi người trong thức tự am hiểu lấy sự sai trái của chính mình. Càng hiểu mới càng hiểu cái kiếp trước, càng minh cái tiền kiếp sai lầm. Chứ nhiều người đi tới giờ phút lâm chung, hay là gặp một tai nạn, tự họ thôn thức,

họ nói rằng : Kiếp trước tôi thiếu tu, kiếp này tôi không đạt. Đó là chuyện thường của thế gian. Cho nên chúng ta thấy, cái tu bổ sửa chữa là một sự quan trọng mà chính hành giả phải làm, chứ ai làm giùm cho hành giả?

Đã xưng danh tôi là tu, tôi tin Chúa, tôi tin Phật, vậy chớ tôi không tu bổ sửa chữa chứ làm cái gì? Chúa Phật ngài tự thức và tự xây dựng cho Ngài đạt tới sự thành công vĩ đại và kiên trì, không bị lòng gạt nữa. Mà nếu chúng ta còn không chịu thức tâm và chúng ta vun bồi sự sai trái thì ai gạt ta? Phải chính ta gạt ta không? Cho nên các bạn càng tu càng thấy rõ, càng thấy rõ sự sai lầm của các bạn thì các bạn mới sửa được. Mà các bạn cho các bạn là đúng không bao giờ các bạn sửa được! Đúng là các bạn đã đóng cửa rồi, các bạn không có trở nên du dương được, không hòa cảm với vạn linh được. Cho nên các

bạn ở trong thế kẹt, mang tiếng tu nhưng mà lười mãi không tiến! Đó, cho nên chúng ta tu, chúng ta phải chấp nhận và thấy cần sự thực thà hơn, cần sự thực thà mới thực hiện Tình thương và Đạo Đức! Tâm chúng ta có sao nói vậy không sao, rồi chúng ta phát triển, phải sửa mình!

Chúng ta nhìn nhận sự sai lầm của chính chúng ta, chúng ta mới ảnh hưởng được người khác. Nếu cho chúng ta đúng làm sao chúng ta ảnh hưởng người khác được? Cho nên chúng ta đã nhiều kiếp rồi, luân hồi tại thế, phần hồn hiện tại và có những thức cao siêu của chính phần hồn đó, đang ở trung thiên thế giới, đang ở bồng lai tiên cảnh, đang ở hư không đại định nhưng mà chúng ta thiếu hòa cảm làm sao chúng ta có cơ hội kết tập, trụ hóa, giác linh.

Cho nên ngày nay chúng ta tu là chỉ bước vào

thanh điện, bước vào điện giới mới thấy rằng chủ đề của vạn linh, chỉ điện mới cảm ứng một cách mau lẹ và sáng suốt được. Nếu mà chúng ta không biết điện làm sao chúng ta tu. Điện là sống động, là hào quang vô cùng. Cho nên chúng ta phải trở về với căn bản mới học được. Đạo pháp nó là vậy, nó là tự nhiên, nó là siêu nhiên. Bây giờ tự nhiên không về được làm sao về siêu nhiên? Đó, các bạn thấy rằng chúng ta đã lờng gạt lấy ta, chứ không ai hết! Càng ngày chúng ta càng tu càng thấy chúng ta chỉ vun bồi sự tăm tối mà quên sự sáng suốt. Cho nên chúng ta gạt lấy ta rõ rệt. Khi mà các bạn hiểu được cái đường sai lầm này, bạn phải thức giác mau mau, giác ngộ để tu, mới tiến. Còn nếu không giác ngộ thì không bao giờ có cơ hội! Ở thế gian mặt tiền, các bạn đòi hỏi đủ thứ nhưng mà bây giờ tất cả cái gì các bạn cũng có hết rồi! Hỏi chữ chữ Hưởng nằm ở chỗ nào? Các bạn hưởng được cái gì? Tôi đã thường nói với các bạn

rằng : một giọt nước các bạn cũng phải trả lại, không có cái gì kêu bằng hưởng, chỉ hưởng trong cái thức của chính chúng ta mà thôi!

Qua những cơn điều luyện, qua những cơn thôn thức, qua những cơn vầy xéo, chúng ta học được cái thức tâm, ăn năn, nhìn nhận sự sai lầm, mới miễn cảnh địa ngục trừng trị, phạt vạ chúng ta ở tương lai. Cho nên càng ngày các bạn càng tu càng thấy rõ hơn, thấy rõ rằng; Chính ta đã làm sai, không phải Kinh Thánh sai, không phải Kinh Phật sai, không phải ông Phật sai, không phải ông Jesus Christ sai! Chính ta sai! Chính ta phải nhìn nhận điểm đó, chúng ta mới mong sửa được. Nếu không nhìn nhận điều này, không bao giờ sửa được! Chúng ta vẫn trong vòng ngu muội, chúng ta phải nhìn nhận sự tăm tối, có mắt không thấy hết được, có tâm không thức hết được. Vậy ai trách nhiệm? Phải chủ nhân ông của thể xác

này chịu trách nhiệm không? Chủ nhân ông là ai? Là phần hồn! Phần hồn là phần linh điện truyền cảm từ đầu đến chân và hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ chớ không phải eo hẹp! Cho nên chúng ta phải thấy rõ điểm này. Càng thấy rõ càng được thức tâm, càng dũng tiến dũng hành để giải thoát.

Ở thế gian ai cũng muốn có cơ hội giải thoát mà giải thoát bằng cách nào? Thiếu dũng làm sao giải thoát? Không lý chờ người ta tới kéo đầu chúng ta, chúng ta mới kêu bằng giải thoát sao? Không phải vậy! Chúng ta phải dũng tiến, trong một tình thế trung dung khai hóa, chúng ta mới hiểu đời lẫn đạo và nếu chúng ta hướng về tay mặt cũng không được, hướng về tay trái cũng không thông!

Cho nên chúng ta thấy rõ rồi, càng thấy rõ thì càng ra gánh vác nhiều hơn! Các bạn càng gánh vác

nhiều thì cần khôn vũ trụ sẽ được tươi đẹp! Cha Trời rất hoan nghênh! Cha Trời luôn luôn ban rải đưa tay đón các bạn, ôm lấy các bạn, để chuyển hóa thanh khí điện vào trong tâm can của các bạn, ôm lấy các bạn, bàn bạc với các bạn từ giây từng phút trong chu trình tiến hóa sẵn có của các bạn! Đáng Cha Trời không bỏ, không bỏ chúng ta, luật quân bình của Bề Trên không bao giờ bỏ chúng ta mà chỉ chúng ta bỏ luật quân bình ở bên trên mà thôi! Các bạn hiện tại bây giờ đi đứng được là do gì? Do luật quân bình của khối óc, các bạn thấy chưa? Khối óc của các bạn thiếu quân bình thì sự đi đứng của các bạn không được đàng hoàng! Một người khùng loạn thì đi đứng không được đàng hoàng, đầu nặng hơn đít các bạn thấy không?

Đó là luật quân bình! Tại sai chúng ta mất luật quân bình? Vì sự tăm tối, chúng ta vun bồi sự tăm

tôi, sự tăm tối là gì? Sự trọc, tà dâm, thì càng ngày càng trọc, hỏi trọc hút gì? Trọc hút trọc! Thì làm sao các bạn nhẹ? Cho nên chúng ta phải vun bồi khối óc, nơi đó đem lại luật quân bình cho toàn thân. Bộ đầu các bạn không khai triển, không bao giờ các bạn tu học được! Chớ nên ở đời chúng ta đi học cũng vậy, đầu óc chúng ta thiếu minh mẫn thì học bài không vô. Mà đầu óc chúng ta đạt được quân bình rồi thì học hành dễ dãi, vừa nghe là nhớ rồi, không mất, chúng ta đã đạt được sự quân bình!

Cho nên cái phương thiên tu học đây là chính mọi người phải thực hành! Nhiều khi các bạn quên hết đi, để lập lại cái mới cũng nên chịu quên rồi đến lúc các bạn sẽ nhớ hết! Các bạn cũng phải nhớ! Tự nhiên nó nhớ như vậy! Vì các bạn thấy rõ rồi : các bạn từ siêu nhiên, do sự cấu trúc của siêu nhiên mà có hiện tại! Chớ không phải rằng không có trật tự!

Mà tại sao chúng ta lại tạo những sự mất trật tự như vậy để làm gì? Cho nên chúng ta phải biết trách nhiệm của chính mình, đang cư ngụ trong cái cơ cấu tiêu tiểu địa này của Thượng Đế ân ban rõ rệt! Chúng ta nên ngự trị, cơ hội cuối cùng trong một cuộc đời tiến hóa về tâm linh ở kỳ chót, kỳ ba này! Mọi người phải tự ý thức càng sớm càng tốt để giữ lấy quyền năng điều khiển luật ngũ hành trong cơ tạng của chúng ta, giữ lấy phần thanh điện để tiến hóa, cái vốn cuối cùng của các bạn, quan trọng nhất trong cuộc đời hiện tại!

Cho nên người tu Vô Vi phải ý thức điều này, giữ lấy cái vô cực quân bình mới tiến hóa được. Tôi mong rằng hôm nay là buổi vui họp mặt của tất cả các bạn đạo nơi đây, cũng là một buổi để chúng ta cống hiến cho tất cả những bạn đạo ở năm châu, để các bạn đo` hiểu sâu hơn, nhiều hơn, tại sao duyên

trời đất lại cho chúng ta có những cái danh xưng như thế này mà hòa hợp với những câu thi thơ khai triển tâm linh, vừa đúng trong tâm trạng nhu cầu trong sự tu học hướng thượng của chúng ta! Hỏi chứ Bê Trên có biết sắp đặt trước không? Mắt phàm không thấy, tưởng là sự ngẫu nhiên nó có, nhưng không! Đã có sắp đặt chúng ta mới có duyên ngộ, duyên lành để tái ngộ, dù ở trong căn phòng eo hẹp nhưng mà tâm thức của chúng ta nở rộng, triển miên, khai triển, thức tâm hướng thượng, mong mọi người, mong càng sớm càng tốt được về nguồn cội, nhưng mà ai xây dựng cho chúng ta về nguồn cội? Chính ta phải tự xây dựng, Thượng Đế đã cho chúng ta một lần đầy đủ không thiếu, mà chúng ta hao phí rồi chúng ta tạo thiếu cho chúng ta. Cho nên chúng ta phải tu bổ sửa chữa cho nó đầy đủ thì chúng ta đạt trở lộn lại cái luật quân bình thì tự nhiên chúng ta đến rồi, chúng ta đến nơi một cách dễ dãi không có phải chờ

đợi mất công nữa!

Biết bao nhiêu thì giờ đã cho chúng ta, mấy chục năm tại thế, để học chữ Nhân và lập lại quân bình trong tâm thức! Ngày nay các bạn có cơ hội tu học nên nắm lấy cơ hội này, cơ hội này chính ta tự tu cho ta, chẳng ai tu dùm cho chúng ta! Hỏi chúng ta đứng trong ngành Khoa học chúng ta có làm sai không? Khoa Học Huyền Bí trong tâm thức, hỏi các bạn có làm sai không?

Càng ngày càng tu các bạn càng ý thức rõ các bạn hơn, càng ý thức rõ rồi các bạn lại thấy mình không sai, tôi đang tiến, tôi không phải lệ thuộc, tôi không phải nhờ một ai giúp tôi mà chính tôi tự giúp! Nó mới là đúng cái luật đạo. Những người tu mà còn nhờ sự giúp đỡ đây đó, không được đâu! Mình phải tự giúp mình, mình phải tự trách nhiệm gánh vác,

chẳng ai gánh vác cho mình! Các bạn vô nhà thương thấy giờ phút lâm chung những người đã quen biết bao nhiêu, biết bao nhiêu tiền bạc, biết bao nhiêu thánh thần đã cúng kiến. Hỏi giờ phút lâm chung ai giúp người? Mới thấy rằng cái giờ phút lâm chung là giờ hạch hỏi tội trạng. Người đã làm được phước thì người được đi nhẹ, người vô phước lòng gạt thì người sẽ đi nặng hơn, trì trệ hơn, bê trễ hơn, trước mắt các bạn thì các bạn thấy đủ rồi. Mắt phàm cũng có thể chứng được hậu quả tương lai, mắt phàm cũng có thể thấy được tiền kiếp của mọi cá nhân là vậy.

Cho nên chúng ta người phàm mắt thịt, trong sự ngu tối và phủ nhận tất cả sự siêu nhiên. Đó là một điều đáng tội. Cho nên các bạn hiểu được điều này là điều quan trọng! Giữ lấy mà tu, giữ lấy mà tiến, trong thực hành tự chủ tự hành, mới là xứng đáng con của Cha Trời! Ngài đã cho chúng ta đầy đủ sự

thông minh, đầy đủ sự sáng suốt, chỉ chờ chúng ta thực hành mà thôi!

Cho nên chúng ta triền miên được học hỏi qua cơn tu học. Mỗi đêm thiền có một việc mới, tâm thức chúng ta mở, mở, mở mãi, mà không có phải rằng đánh rao, tự nhiên nó đến, nếu chúng ta chịu dày công tu! Cho nên huynh đệ tử muội của chúng ta, không phải nhiều người nhưng mà quý, quý trong sự cố gắng của mọi cá nhân, quý trong sự quyết định sáng suốt tu tiến của mọi cá nhân, quý tấm lòng thành thật tu học của mọi cá nhân, quý sự trách nhiệm của chính ta! Và sự dày công của mọi cá nhân không bị hoang phí ở tương lai!

Thì càng ngày các bạn được càng hồi xuân trẻ đẹp, đàn ông càng tu luyện trở nên một tiên đồng, đàn bà càng tu luyện trở nên một tiên nữ, chúng ta sẽ

qui túc, trở về chơn khí, thì thành đạt chứ gì!

Cho nên mọi người chúng ta đều có cơ hội học chung và tiến chung. Cho nên ngày nay duyên lành đưa tôi đến đây tương ngộ các bạn nơi đất Thái, rồi đây một ngày nào đó, các bạn sẽ cố gắng thực hành, rồi sẽ giúp những người được gần các bạn ở tương lai, cũng phải bỏ một thời gian, phải dày công một thời gian, nhiên hậu chúng ta tiếp tục ảnh hưởng. Cho nên Đức Phật đã nói rõ : Nhon nhon giai thành Phật, không phải một ông Phật nào rồi không còn ông Phật nữa đâu! Lúc nào cũng còn ông Phật trong ta! Đó là luật quân bình! Khi các bạn đạt được luật quân bình rồi thì các bạn thấy rằng : Tâm các bạn là Phật tâm, cứu khổ ban vui không bao giờ ngừng nghỉ, trong việc làm thực hiện Tình Thương và Đạo Đức!

Cho nên hôm nay cuộc vui đã đến với chúng ta, rồi đây chúng ta phải giữ lấy kỷ niệm tốt đẹp này để tìm hiểu trong ta, thành đạt được bao nhiêu, sự dày công chúng ta đã đóng góp được bao nhiêu cho chính ta và cho chúng sanh ở tương lai! Cho nên tôi không biết nói gì hơn, rất cảm động và rất cảm mến sự thành tâm của các bạn đã đóng góp ngày hôm nay và chúng ta hẹn thực hành cho đến cùng, sự cố gắng của mọi người và trách nhiệm của mọi người, đạo pháp của mọi người, vui lên trong thanh tịnh và sáng suốt.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên